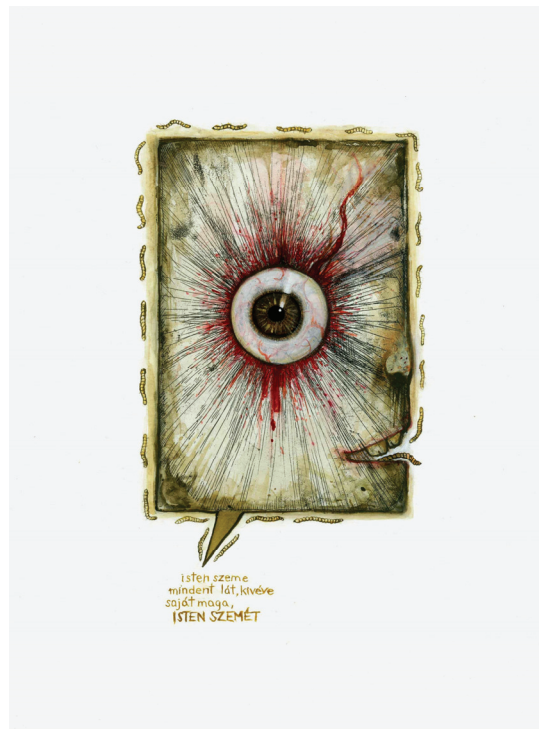

nonként szerencsésen lajstromba kerülő női irodalom esetében, a harmadik posztmodern példajaként).

„De a jelen minden kánonja végső soron nem más, mint a hagyomány érzéki tapasztalata, a saját történetiségét elszennedő-megjelenítő szöveg egyúttal jövőre apelláló gesztusa. Nem véletlen tehát, hogy a kortárs irodalom nem is létezik a szónak abban az értelmében, hogy az ide sorolt szövegek elszakíthatóak lennének saját nyelvi előfeltevés-rendszerüktől, vagyis a múlt és a hagyomány előíró mátrixától.” – írja Németh Zoltán a kánon értelemalkotó potenciáljáról. Az összetett, sokrétű tapasztalatiságot magába gyűjtő tanulmánykötet – a kidolgozatlanabb részek ellenére is –, hosszú és termékeny gondolkodásról, kivételes felkészültségről tanúskodik, és egyik legfőbb affirmációja éppen az, hogy bizonyítja, a posztmodern nem lehet diszfunkcionális korszaktudatként megélni. Éppen ezért bátran vállalható, hogy e koncepció provokálja a kanonikus aktivitásokat, s részesüljön a perifériák szimbolikus karakteréből, illetve kontamináljon programjaival a szépirodalom testén.

A SZEM AZ EGY HAZUG SZERV, 2009,
RÉZKARC, AKVARELL, AKRIL, TUS, PÁPIR, 40×30 CM